

JEAN-CHRISTOPHE, GRANGÉ

BEN ŐEYDANIN
OĞLUYUM

—
Anı
Biyografi
—

Çeviren: Işıl Özgüner

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Kızıl Nehirler	Lontano
Taş Meclisi	Kongo'ya Ağıt
Leyleklerin Uçuşu	Ölümler Diyarı
Kurtlar İmparatorluğu	Son Av
Siyah Kan	Küllerin Günü
Şeytan Yemini	Mermer Adam
Koloni	Kızıl Karma
Ölü Ruhlar Ormanı	Güneşsiz 1: Cehennem Diskosu
Sisle Gelen Yolcu	Güneşsiz 2: Gölgelemlerin Kralı
Kaikem	

BEN ŞEYTANIN OĞLUYUM

Orijinal adı: Je suis né du diable

© Éditions Albin Michel, 2025

Yazan: Jean-Christophe Grangé

Fransızca aslından çeviren: Işıl Özgüner

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © 2026 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Nisan 2026 / ISBN 978-625-8593-34-1

Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Taylan Polat

Kapak fotoğrafı: Jean-Christophe Grangé'nin kişisel albümünden.

Sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 81860

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Ben Şeytanın Oğluyum

Jean-Christophe Grangé

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Işıl Özgüner

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Andrée ile Michèle'e

Temmuz 1963, Paris. Güneş ile kentin amansız bir savaşa tuttuğu şu öğleden sonralardan biri. Işık, toprağa karşı. Beyaz, asfalta karşı. Tahammül edilmez bir çarpışma noktası. Çakıyor, tutuşuyor, yanıyor... XII. Bölge'deki Soult Bulvarı'ndayız; burası tuğladan surların, yani İdare'nin meşhur binalarıyla çevrili, güümüşi kaldırım taşlarıyla döşenmiş geniş bir şerit –çocukluğumdan beri (dokuz yaşına kadar orada yaşadım) o kan kırmızısı tuğla duvarlar gözümün önünden gitmez.

Kızgın caddede, kısılmış gözlerin kararttığı güneşin altından geçen tek tük araç insanın gözlerine hançer gibi saplanıyor. Petite Ceinture İstasyonu'na odaklandığımızda, Dünya'nın Güneş'in etrafında ya da daha mütevazı bir benzetmeyle bir katırın değirmeninin etrafında dönmesi gibi, Paris'in etrafında dur durak bilmeksizin dolaşan bir otobüs görüyoruz.

O zamanlar otobüs durağı yerine, tepesinde, buradan geçen hatların belirtildiği, şapka kutusu görünümünde, sarı-kırmızı bir kutunun bulunduğu bir direk var.

Genç bir kadın yalnız başına bekliyor. Yirmi beş yaşında. Küçük kulakları, kısa saçları var, fırfırlı ya da dümdüz bir elbise giymiş, bilemiyorum. Gölgesi, dolmakalemlerle çizilmiş bir çizgi gibi asfalta vuruyor. Sert bir görüntüsü olmasına rağmen pek ince,

pek hoş. O dönemin kadınları, hayalimde renkli şekerlere benziyor. Hem keskin hem yuvarlak, hem tatlı hem mayhoş bir yanları var. İnsanın dilinde titreşimlere sebep olan bir şeyler yani...

Ama durun... Bir şeyler oluyor. Durağın önünde bir kamyonet duruyor. Lastiklerin gacırtısı. Sacın parıltısı. Dimdik vuran ışık öyle göz kamaştırıcı ki kamyonet güçlkle görülüyor. Gözlerimizi kısıyoruz. Sahne netleşiyor, ama bir yandan da sıcak yüzünden görüntü dağılıyor.

Kamyonetin yan kapısı kayıyor. Kar maskeli üç adam fırlayıp kadının üzerine atılıyor. Kadın çığlık atıyor, bundan eminim. Öyle büyük bir dehşetle bağırıyor ki çığlığını sadece duymakla kalmıyor, göğüs kafesinizin içine alıyor, bedeninize hapsediyorsunuz. Çığlığı, kalasa saplanan bir bıçak gibi sıcakta titreşiyor.

Herifler çırpınan kurbanlarını buruşuk bir bez parçası gibi arabaya itip kendileri de içine atıyorlar. Kapı kapanıyor. TAK. Ve yola koyuluyorlar.

Kamyonetin içini hayalimde canlandırıyorum... Kadının sac zemini topuklarıyla dövdüğünü, boğuk çığlıklarını duyuyorum – herifler onun da yüzünü kar maskesiyle örtmüş. Aynı zamanda eşkıyaların sessizliğini, kar maskesinin altında ağızlarından solumaya çalıştıklarını duyuyorum – neden olmasın? Dudaklarının hizasındaki siyah kumaş şişiyor, iniyor, şişiyor, iniyor... Bakalit direksiyonun üzerinde terden yapış yapış olmuş elleriyle sürücünün gerginliğini de hissediyorum...

Kamyonet gacırtılar çıkararak geri dönüyor. Soult Bulvarı'nın sonuna, Porte Dorée'ye kadar çıkıyor. Vincennes Ormanı'na çıkan bu meydanı çok iyi biliyorum. Benim açımdan burası her şeyden önce Sömürgeler (o dönemde bu sözcük yasak değildi) Müzesi. Yemyeşil ağaç tepelerinin arasına tünemiş, ince kare sütunlarla desteklenen düz çatısıyla görkemli bir yapı. Mozaiklerle, kakmalarla, timsahlarla (bodrum katında bir akvaryum var) dolu, cephesi baştan sona Alfred Janniot imzalı alçak rölyeflerle bezenmiş hayranlık uyandıran bir bina.

Kamyonet hâlâ gidiyor. Sola sapıp Nouvelle-Calédonie Sokağı'na giriyor, bu sokak da Vincennes Ormanı'na bitişik Saint-Mandé Sud Mezarlığı'nda son buluyor.

Araba duruyor. Kapısı açılıyor. Herifler kadını dışarı çekiyorlar. Hâlâ panik halindeki kadın kıvılcımlar saçan bir elektrik kablosu gibi sıçrayıp duruyor. Yere düşüyor, çakıl taşları dizlerini bereliyor. Onu ayağa kaldırıyorlar, saçlarından sürüklerken kar maskesini de çıkarıyorlar. Kadının yüzü artık bir dehşet yumağı, biçimsiz bir maske. Ve ardına kadar açılmış ağzından yükselmeye devam eden o çılgınca, korku dolu çığlık...

Saldırganların kafalarında bir plan var. Parmaklığı aşılıyorlar. Anneannem beni Sömürgeler Müzesi'ne götürdüğünde gri, pürüzsüz ve parlak mezar taşlarıyla bu mezarlığı sık sık görürdüm. Haçlar ve mezar taşları iç karartıcı aynalar gibi hazır olda dikiliyorlar.

Evet, bir planları var. Döşeme taşı çoktan sökülmiş bir aile kabrine yöneliyorlar. Son bir çaba daha; neredeyse geldiler. Döşeme taşını yana kaydırıp kızı getiriyorlar. Kız çırpınıyor, eğilip bükülüyor. Olağanüstü bir güç var içinde. Avcı değilim ama herkes gibi ben de orman manzaralarının korkunç resimlerini gördüm, gözleri yuvalarından fırlamış, teslim olmaya direnen vahşi hayvanların görüntülerini...

Tanrım, onu canlı canlı gömecekler...

Ama hayır. Kadın ellerinden kurtuluyor. Hâlâ uluyor – mezarlığın girişine doğru umutsuzca koşarken onu taşıyan, sürükleyen şey, bu uluma. Kolları, bacakları yerinden çıkacakmışçasına koşan silüetini çok net bir biçimde görüyorum. Ölümünden kaçmak için harcadığı çaba ona akıl almaz bir güç veriyor; sanki Tanrı ona bir tür geçici hediye bahşetmiş, bir emanet ya da kurtulması için biraz zaman vermiş gibi.

Heriflerden biri var gücüyle peşinden koşuyor. Sanki kadına diş biliyor. Görünen o ki bunu kişisel bir mesele haline getirmiş. Onu yakalamak istiyor. Onu çukura atmak istiyor. Onu öldürmek istiyor...

Kadın nihayet parmaklıklara ulaşıyor. Aceleyle yürüyen insanlar var. Uyanıkken görülen bu kâbusun arasına gerçek dünya –ya da dilerseñiz akliselim dünya diyelim– giriyor. Kurban hıçkırıklar arasında ilk gelenin kollarına atılıyor – hâlâ hayatta, kurtuldu.

Diğeri, kar maskeli olan duruyor. Elinin bir hareketiyle maskesini çıkarıyor. Çok esmer, çarpıcı bir yakışıklılığı var. Terden parlayan sert yüzü kusursuz, usta bir ressamın tuvalinden fırlamış gibi. Hangi dönemin? Dönemi yok. Ebedi, ulvi bir şey. Asırlara ve insanlara aldırış etmeyen bir azamet.

Kurban dili dolanarak konuşuyor, başına gelen korkunç olayı anlatıyor. Bir polis arabası geliyor. Birkaç metre ötedeki çılgın bakışlı adam güneşin parlak, beyaz ışığında geri geri gidiyor. Sessiz filmlerdeki kahramanlar gibi ışıktaki kayboluyor.

Ah, az kalsın unuttuyordum!

Soluğu tükenmiş genç kadın, benim annem.

Kar maskeli şeytan, benim babam.

Bu hadise 18 Temmuz 1963'te, saat 13.30'da meydana geldi. İki yaşımı yeni doldurmuştu. Olay, XII. Bölge'deki Rendez-Vous Sokağı Karakolu adli polis birimlerince kayıt altına alındı. Yerel gazetelere haber oldu. Annemle babamın boşanma davasındaki tutanaklar ile tanıklıklar arasında gezinirken bütün ayrıntıları öğrendim. Öyle bir hikâye ki nasıl anlatsam... Hayır, gerçekten söyleyecek söz bulamıyorum.

Roman yazmaya başladıktan sonra bana en sık sorulan soru şu oldu: "Böyle şeyler aklınıza nereden geliyor?" Hep şu cevapları verdim: "ilham", "hayal gücü" veya "varoluşsal gizemler"...

İşin aslı, bu konuda pek bir şey bildiğim söylenemez. O hikâyeler ve karakterler, gerçek kaynağını bilmediğim bir tür içsel sarsıntıyla zihnimin derinliklerinden fırlıyor. Veya belki de...

Ben de herkes gibi, kişiliğimizin, çocukluğun belirleyici bir eşiğinde oluştuğunu düşünüyorum. Elbette son derece basmakalıp bir düşünce ama doğru. Yetişkinliğimizdeki her hareketimiz, her düşüncemiz hayatımızın ilk yıllarında oluşan, az ya da çok güçlendirilmiş bu betonun dokusunda yatıyor.

Çocukluk mu? İşte bir ipucu. Benimki kusursuz denecek kadar mutluydu, neredeyse ayıp sayılacak kadar. Ama normal değildi. Kimsenin bana anlatmak istemediği ve bilmesem de hissettiğim bir tehdidin, bir korku hikâyesinin gölgesinde yaşadım her zaman. Eşelemeye buradan başlamalıyım.

“Böyle şeyler aklınıza nereden geliyor?”

İşte cevabı.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

JEAN-CHRISTOPHE, GRANGÉ

1961’de Fransa’da doğdu. Çeşitli haber ajansları ve gazeteler için çalıştı. *Paris-Magazine* için bilimsel röportajlar hazırladı. Bütün dünyada ve Türkiye’de aylarca çok satanlar listesinden inmeyen *Kızıl Nehirler*, *Taş Meclisi*, *Leyleklerin Uçuşu*, *Kurtlar İmparatorluğu*, *Siyah Kan*, *Şeytan Yemini*, *Koloni*, *Ölü Ruhlar Ormanı*, *Sisle Gelen Yolcu*, *Kaiken*, *Lontano*, *Kongo’ya Ağıt*, *Ölümler Diyarı*, *Son Ay*, *Küllerin Günü*, *Mermer Adam*, *Kızıl Karma*, *Güneşsiz 1: Cehennem Diskosu* ve *Güneşsiz 2: Gölgelelerin Kralı* adlı kitapları Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

Tartışmaya gerek yoktu: Benim romanlarım fantastiğe varacak denli korkunç, katillerim şeytani psikopatlar olacaktı. Öyle ya da böyle. Ama özellikle hangi katiller? Babalar elbette... Hep köken sorunları, uğursuz babalar. Aslında tüm bu kitaplar değiştirilmiş otobiyografiler. Bugünse korkudan ödü patlamış bir çocuğun gözleri önünde gerçekleşen gerçek, doğru hikâyeyi yazmaya çalışıyorum.

Bu kitap benim nihai hesaplaşmam.

Polisiye gerilim romanlarını sabırsızlıkta bekleyip heyecanla okuduğumuz Jean-Christophe Grangé bu kez kendi hikâyesini anlatıyor. Hiç tanımadığı ancak bir “korku hikâyesinin gölgesi” gibi varlığını hissettiren babasından başlayarak...

Röportajlarında sık sık karşılaştığı “Böyle şeyler aklınıza nereden geliyor?” sorusuna cevabını *Ben Şeytanın Oğluyum*’la veren Grangé’nin çocukluğunun, gençliğinin ve yazarlığı seçmesinin samimi, yer yer tüyler ürpertici öyküsü...

